

Askush nuk mund

të EDUKOJË nëse

VLERAT E PËRBASHKËTA

mungojnë

Edukimi, sikurse lindja, sjell me vetvete një barrë të paimagjinueshme dhe të pashmangshme vuajtjesh. Nuk është një lindje pa dhimbje. Nuk mund të arrihet pa një pasion për jetën. Edukimi nuk duhet të komunikojë të vërteta "të ftohta" që na lënë indiferentë. Kur bëhet me pathos, bëhet një rrjedhë e butë jete që ta ngroh zemrën, zbulon atë që është me të vërtetë e vlefshme, siguron nga dyshimet dhe pasiguritë dhe prodhon një transformim të personit. Rreziku më i madh sot duket se është fakti që «fëmijët tanë janë të detyruar - si artistët e trapezit në një cirk - ta kalojnë jetën duke u ekuilibruar në një litar të tendosur në zbrazëti. Ndërsa të rriturit nuk janë më në gjendje të ngrenë shikimin drejt qiellit» (P. Crepet).

Si art i arteve, edukimi ka qenë gjithmonë një art i vështirë. Në fushën edukative, nuk ka receta të paracaktuara, por udhëzime që duhen verifikuar vazhdimisht në konkretin e marrëdhënies ndërpersonale. Çdo brez është i thirrur të ballafaqohet me mënyrat më të përshtatshme për të transmetuar trashëgiminë e vlerave të brezave të rinj.

Edhe teoritë më të sofistikuar pedagogjike duhet të merren me veçantinë e personit dhe dimensionin e misterit në të cilin është zhytur çdo njeri. Mjetet dhe teknikat mund të përmirësohen, por procesi arsimor shoqërohet gjithmonë me një kompleksitet të brendshëm sepse lidhet me përvojën specifike që secili person ka gjatë ekzistencës së tij.

Megjithë kompleksitetin e tij të pashmangshëm, edukimi është një art i mundshëm. Është një dimension thelbësor i jetës njerëzore. Ka të njëjtën ide të nevojave njerëzore, si në rënie si në ngritjen e vlerave që i japin jetës një themel.

Për këtë arsye, edukimi duhet kuptuar si një art gjenerues. Ajo bazohet në vetëdijen se jeta ruhet vetëm nëse transmetohet dhe se transmetimi nuk ka të bëjë me përmbajtje abstrakte, por me vetë jetën.

Edukimi është një proces jetësor, një stimul për të krijuar diçka të re, të mirë dhe të bukur.

Edukimi është jeta që gjeneron jetë. Në këtë kuptim, "arsimi është një art i gëzueshëm, nuk mund të jetë punë e detyruar"

“As nuk mund të motivohet në vetvete nga arsyeja e një fitimi, por vetëm nga krijimi harmonik dhe i lumtur i një personi njerëzor sa më shumë që të jetë e mundur» (card. Carlo M. Martini). Gëzimi i të jetuarit lëshon një forcë tërheqëse që jep besim dhe shpresë dhe gjeneron një dëshirë për të promovuar çdo shprehje dashurie për jetën. Nuk mund të edukohet nëse nuk ka horizont vlerash që duhen promovuar dhe dorëzuar brezave të rinj.

Të edukosh do të thotë të shikosh ngjarjet me realizëm, të krijosh një marrëdhënie të qetë me të tashmen, të arrish drejt së ardhmes me dëshirën për t'i dhënë merita burimeve morale në dispozicion të njeriut, për të mbështetur dëshirën e tij të brendshme për të kërkuar dhe bërë mirë, për të aspiruar një botë më të drejtë dhe më vëllazërore, duke u hapur ndaj vlerave themelore njerëzore dhe të krishtera që i japin kuptim jetës.

Askush nuk mund të EDUKOJË nëse

VLERAT E PËRBASHKËTA mungojnë

Ajo që bllokton transmetimin e vlerave nuk është vetëm mospërputhja praktike, kontradikta midis të menduarit dhe të vepruarit, e cila është një trashëgimi e dobësisë njerëzore, por mos besimi në mundësinë e respektimit të së vërtetës së jetës. Ajo që është absolutisht e nevojshme është të ushtroheni në shprese. "Shpirti i edukimit mund të jetë vetëm një shpresë e besueshme" (Benedetto XVI). Sipas Romano Guardini e Martin Buber, në themel të gjithçkaje duhet të ketë besim në jetë. Të edukosh do të thotë të kesh besim tek tjetri, duke e konsideruar personin e tij si një mister të pamatshëm. Misteri nuk është një "vrime e zezë", por themeli i qëndrueshëm që shpreh të vërtetën e dashurisë dhe stabilitetin e lidhjeve. Në letrën që u drejtova të rinjve, i ftova të bëheshin «kërkues kuriozë dhe ëndërrimtarë të çmendur». Detyra themelore e edukatorëve është të mbështesin kërkimin dhe të ndihmojnë të rinjtë të realizojnë ëndrrat e tyre. Ka, në fakt, të rinj që nuk janë të interesuar të kërkojnë të vërtetën, ndoshta sepse ndërgjegjja e tyre është manipuluar dhe është devijuar në regjistra të tjerë, të cilët janë bërë idhuj apo mite për ta. Në to, çështja e së vërtetës duket se është përgjumur dhe ndoshta është zëvendësuar me propozime të tjera në dukje më të lehta për t'u arritur ose më joshëse për premtimin e lumturisë që ato përmbajnë. Në këtë situatë, detyra e parë e edukatorëve është të dëgjojnë të rinjtë. Disa prej tyre ndoshta nuk kërkojnë sepse nuk ndihen të kërkuar nga askush. Ata pothuajse ndjejnë se po braktisen edhe nga vetja e tyre. Kujdesi i tepërt dhe mbrojtja materiale me afërsinë dhe veçanërisht durimin për të dëgjuar nga ana e të rriturve nuk korrespondojnë gjithmonë. Hulumtimi stimulohet duke u ndjerë i dashur dhe i kërkuar nga dikush që afrohet dhe tregon veten të vëmendshëm ndaj pyetjeve më të vërteta dhe më të fshehura. **"Ne kemi nevojë - shkruan Papa Françesku - të praktikojmë artin e të dëgjuarit, i cili është më shumë se të dëgjuarit.** Gjëja e parë, në komunikim me tjetrin, është kapaciteti i zemrës që bën të mundur afërsinë, pa të cilën nuk ka asnjë takim të vërtetë shpirtëror. Dëgjimi na ndihmon të identifikojmë gjestin dhe fjalën e duhur që na largon nga gjendja e prehjes tipike e spektatorëve. Vetëm duke u nisur nga ky dëgjim i respektueshëm dhe i dhembshur, mund të gjejmë rrugët për rritje autentike, dhe mund të zgjojmë dëshirën për idealin e krishterë, ankthin për t'u përgjigjur plotësisht dashurisë së Zotit dhe dëshirën për t'u zhvilluar në të mirën që Zoti ka mbjellë në jetën e tij» (Evangjeli gaudium, 171). "Ne kemi nevojë për burra dhe gra të cilët, duke u nisur nga përvoja e tyre e shoqërimit, e dinë rrugën për të vazhduar, ku spikat maturia, aftësia për të kuptuar, arti i pritjes, gatishmëria ndaj Shpirtit" (Evangjeli gaudium, 171). Shoqërimi duhet të përkthehet në aftësi dalluese.

Edukatori duhet të dijë të gjejë çelësin e duhur për të hyrë në brendësinë e çorientuar të të rinjve, për t'i ndihmuar ata të hyjnë në intimitetin e tyre më të thellë.

Kjo kërkon nevojën për një pedagogji që di të prezantojë në mënyrë progresive të riun me zbulimin dhe përvetësimin e plotë të misterit të personit të tij. Vetëm në këtë mënyrë do të jetë e mundur të arrihet një shkallë pjekurie e aftë për të marrë vendime vërtet të lira dhe të përgjegjshme. Së fundi, ka të rinj që kërkojnë, por nuk gjejnë sepse mungojnë dëshmitarë të besueshëm. Edukatori i vërtetë flet nga përvoja e drejtpërdrejtë dhe mëson me vërtetësi atë që ai ka përjetuar personalisht.

Askush nuk mund të **EDUKOJË** nëse **VLERAT E PËRBASHKËTA** mungojnë

Përvoja e tij e bën edukatorin një dëshmitar të besueshëm, të durueshëm dhe mirëkuptues ndaj të rinjve; një mësues i mençur në gjetjen e mënyrave më të përshtatshme "për të zgjuar besimin, hapjen dhe gatishmërinë e tyre për t'u rritur» (Evangjeli gaudium 272).

Si përfundim, të dashur miq, pasi ju uroj të gjithëve një vit të mbarë formativ, i drejtohem një lutje të zjarrtë Zotit që të bekojë angazhimin tonë dhe të na japë hirin për ta vendosur veten me gëzim në shërbim të brezave të rinj:

**"O ZOT, NDIHMO DHE MBRO TË GJITHË ANËTARËT E
BASHKËSISË EDUKATIVE DHE BËJ FRYTDHËNËSE ÇDO PËRPJEKJE
TË SINGERTË, NË MËNYRË QË BREZAT E RINJ TË PROMOVOHEN NË
SHKOLLË DHE NË JETË; NA NDIHMO TË JAPIM NJË KONTRIBUT TË VLEFSHËM
NË NDËRTIMIN E QYTETËRIMIT TË DASHURISË NË LAVDËRIMIN DHE
LAVDINË E EMRIT TËND".**

